

Het arrest nr. 118.963 van 5 mei 2003 is gewijzigd door het arrest nr. 122.167 van 14 augustus 2003

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.963 van 5 mei 2003
in de zaak A. 85.704/IX-1953.**

In zake : XXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. MALUMGRE,
 kantoor houdende te TESSENDERLO,
 Lichtveld 55, A2

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX op 26 juli 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 mei 1999 van de
commissie van beroep voor vergoedingspensioenen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 6 december 2001 die de neerlegging
ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien
de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUTENAERTS, die verschijnt voor verzoeker, en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State vraagt "dat de identiteit van de verzoekende partij niet zou worden vermeld bij de publicatie van het arrest van de Raad van State in onderhavige zaak";

Overwegende dat niets zich tegen de depersonalisatie bij de publicatie van het arrest verzet;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

2.1. XXXX (° 27/11/57), beroepsmilitair, vraagt op 6 maart 1996 een vergoedingspensioen aan wegens chronische cervicobrachialgieën en reactieve depressies als gevolg van een ongeval te Heverlee op 26 november 1990.

Op 25 maart 1998 wordt deze aanvraag door de commissie voor vergoedingspensioenen verworpen omdat het verband tussen het ongeval en de ingeroepen kwalen niet bewezen is.

2.2. Verzoekster tekent tegen deze beslissing op 16 april 1998 hoger beroep aan.

In haar protocol van 16 oktober 1998 besluit de medische beroepskamer tot een gedeeltelijke aanrekenbaarheid van de discartrose. Deze wordt geschat op 10 pct., voor 1/5 (nl. 2 pct.) aanrekenbaar aan de dienst. Wat de depressie betreft, wordt geoordeeld dat deze in verband staat met de ziekte van Gilles de la Tourette en bijgevolg niet aanrekenbaar is.

Op 18 mei 1999 beslist de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen dat het ingesteld beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond is. De discartrose wordt voor 1/5 aangenomen terwijl de reactieve depressie wordt verworpen. De beroepscommissie stelt daarnaast vast dat de totale aanrekenbare invaliditeitsgraad (2 pct.) onvoldoende is om de uitbetaling van een pensioen te verzekeren. In het bijzonder verslag wordt aangesloten bij het advies van 16 oktober 1998 van de medische kamer van beroep van de Gerechtelijk Geneeskundige Dienst (GGDB).

Van deze beslissing wordt thans de vernietiging gevraagd.

3.1. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen doordat -wat de motivering in feite betreft- de summiere verwijzing naar het advies van de GGDB als redengeving onvoldoende is en er ook geen duidelijke uiteenzetting wordt gegeven betreffende het oorzakelijk verband tussen het ongeval en de letsels, en doordat -wat de motivering in rechte betreft- de bestreden beslissing niet vermeldt op welke artikelen van de toegepaste wetgeving zij steunt;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord vooreerst betoogt dat verzoekster geen belang heeft bij het middel

aangezien, in geval van vernietiging, de commissie van beroep toch dezelfde beslissing zou moeten nemen, nu verzoekster niet aanvoert dat de commissie van beroep bij de beoordeling van haar zaak een wetsovertreding zou begaan hebben en zij ook geen kritiek uit op het verslag van de GGDB, dat bindend is voor wat de vaststelling van de invaliditeitsgraad betreft; dat zij vervolgens, ten gronde, betoogt dat de wet van 29 juli 1991 niet van toepassing is op beslissingen van de commissie voor vergoedingspensioenen omdat zij een administratief rechtscollege is en aldus de verplichting om haar beslissingen te motiveren vindt in artikel 149 van de Grondwet; dat zij van oordeel is dat te dezen aan de motiveringsverplichting voldaan is, aangezien verzoekster de inhoud van de beslissing goed begrepen heeft, dat er terecht verwezen is naar de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen in hun geheel en dat de verwijzing naar het -te dezen doorslaggevend- verslag van de GGDB als motief kan volstaan aangezien het, volgens constante rechtspraak van de Raad van State, voor de vaststelling van de invaliditeitsgraad -een zuiver medische aangelegenheid- voldoende is te verwijzen naar het bindend advies van de GGDB en aangezien uit het verslag van de GGDB blijkt waarom die dienst in beroep een andere houding aanneemt dan de GGD in eerste aanleg had gedaan;

3.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord, bij wege van het formuleren van een tweede middel, aan het middel een andere juridische grondslag geeft, met name de schending van artikel 149 van de Grondwet, waarbij zij dan herhaalt dat het bestreden besluit geen motivering bevat van het causaal verband tussen het ongeval tijdens de dienst en het vastgestelde letsel;

3.4.1. Overwegende dat, in geval de bestreden beslissing vernietigd wordt wegens miskenning van de motiveringsverplichting, de anders samengestelde commissie van beroep geenszins verplicht is eenzelfde beslissing te nemen; dat het niet uitgesloten is dat zij, in het kader van de uit het vernietigingsarrest volgende verplichting om haar beslissing deugdelijk te motiveren, aan de GGDB om nadere inlichtingen of zelfs om een nieuw onderzoek vraagt, hetgeen dan voor die instantie aanleiding kan zijn om haar protocol van 16 oktober 1998 te wijzigen; dat in die zin

verzoekster wel degelijk belang heeft bij het horen gegrond verklaren van het middel;

3.4.2. Overwegende dat de commissies voor vergoedingspensioenen administratieve rechtscolleges zijn; dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet van toepassing is op beslissingen van die rechtscolleges, maar dat de verplichting om hun beslissingen met redenen te omkleden vervat ligt in artikel 149 van de Grondwet, waarvan de inhoud voor de hier besproken materie van de vergoedingspensioenen herhaald is in de artikelen 6 en 13 van het besluit van de Regent van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen; dat het middel vanuit dat oogpunt onderzocht wordt;

3.4.3. Overwegende dat de op de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen rustende verplichting om zelf de feitelijke gegevens van de zaak te onderzoeken en kennis te nemen van de voorgelegde bewijsmiddelen haar niet verbiedt om, in zuiver medische aangelegenheden, zich aan te sluiten bij de overwegingen en de conclusies die het college, dat van de wetgever zelf de bevoegdheid heeft gekregen om de commissie over zuiver of hoofdzakelijk medische zaken voor te lichten, in zijn advies heeft verwoord;

3.4.4. Overwegende dat de commissie van beroep zich aangesloten heeft bij het advies van 16 oktober 1998 van de GGDB; dat verzoekster niet betwist dat dit advies deel uitmaakte van het dossier dat zij met het oog op de debatten voor de commissie van beroep op 18 mei 1999 heeft kunnen inzien;

Overwegende dat het advies van de GGDB vermeldt dat voor de eerste kwaal (discartrose) “een beperkte gedeeltelijke aanrekenbaarheid (1/5) verdedigbaar is gezien het ongeval een versnellen van een bestaand proces kan veroorzaakt hebben (RX op de dag van het ongeval: uncarthrotische aanpunting op alle niveaus met spondylodiscarthodisch lijden C5-C6)” en dat de tweede kwaal (reactieve depressie) niet aanrekenbaar is gelet op “het verband met de ziekte van

Gilles de la Tourette”; dat daaruit afdoende blijkt waarom voor de eerste kwaal een beperkte aanrekenbaarheid aan de dienst kan worden aangenomen en waarom die aanrekenbaarheid niet wordt aangenomen voor de tweede kwaal; dat de commissie van beroep, door te verwijzen naar dat gemotiveerd besluit van de GGDB, haar eigen beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd;

3.4.5. Overwegende dat geen bepaling voorschrijft dat de commissie van beroep in haar besluit formeel melding moet maken van alle wetsartikelen die de juridische grondslag vormen van haar beslissing; dat het bestreden besluit verwijst naar “de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen en de wet van 8 juli 1970 (en naar) het besluit van de Regent van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen”; dat die verwijzing ondubbelzinnig het juridisch kader schetst waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert; dat, in het hier besproken geval, die verwijzing volstaat; dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord een nieuw middel aanvoert, geput uit de schending van redelijke termijn-eis, bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en besloten in het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat zij slechts op 1 april 1999, dit is na verloop van meer dan drie jaar, kennis heeft gekregen van de beslissing van de commissie voor vergoedingspensioenen over haar oorspronkelijke aanvraag tot vergoeding -dagtekenend van 6 maart 1995- en doordat de uitspraak in beroep ook meer dan één jaar na het indienen van het hoger beroep tot stand is gekomen, hoewel de commissie van beroep reeds zeven maanden beschikte over de conclusies van de medische beroepskamer van de GGD; dat zij dat middel van openbare orde acht; dat zij betoogt dat voor die vertraging in de afhandeling van haar zaak geen rechtvaardiging wordt gegeven terwijl zijzelf al die tijd in een onzekere financiële toestand heeft verkeerd;

4.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of verzoekster terecht van oordeel is dat het middel, als van openbare orde, voor het eerst in de memorie van

wederantwoord geformuleerd mocht worden, de vaststelling zich opdringt dat, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest nr. 102/2001 van 27 februari 2001 inzake R./België heeft gewezen, de vordering waarbij een militair een pensioen wenst te verkrijgen voor de vergoeding van letsels opgelopen tijdens het vervullen van zijn militaire verplichtingen, geen betrekking heeft op een burgerlijk recht in de zin van artikel 6, § 1, van het EVRM; dat bovendien, bekeken in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de besluitvorming, vastgesteld wordt dat het enkele feit van het verstrijken van een termijn van drie jaar -welke de commissie voor vergoedingspensioenen nodig heeft gehad om in eerste aanleg over de aanvraag uitspraak te doen- of van één jaar -welke de commissie van beroep nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen- op zich niet aantoont dat de zaak, wegens de inertie van het bestuur, geen normale voortgang heeft gekregen, terwijl verzoekster -zelfs na de inzage van het administratief dossier van de zaak- nalaat met concrete indicaties aan te wijzen in welk stadium van de besluitvorming er zich een, aan de commissies aan te rekenen, abnormale vertraging in de besluitvorming heeft voorgedaan; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

Bij de publicatie van dit arrest wordt de identiteit van de verzoekende partij niet opgenomen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf mei 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.167 van 14 augustus 2003
in de zaak A. 85.704/IX-1953.**

In zake : XXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. MALUMGRÉ,
 kantoor houdende te TESSENDERLO,
 Lichtveld 55, A2

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX op 26 juli 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 mei 1999 van de
commissie van beroep voor vergoedingspensioenen;

Gelet op het arrest nr. 118.963 van 5 mei 2003;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van
State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat in de visa een materiële vergissing is geslopen
bij de opmerkingen van de advocaten, die verbeterd dient te worden zoals gesteld in
het beschikkend gedeelte,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De visa dient als volgt te worden gelezen :

"Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MALUMGRÉ, die verschijnt voor verzoeker, en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij".

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien augustus 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.